

יום ג', ט"ו בשבט תשס"ח (22 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לקראת ט"ו בשבט... [המשך]

... לראשונה, מאז גלות ישראל מעל אדמתו, שוב נמצא המרכז הרוחני של עם ישראל בארץ-ישראל. מתוך המשבר מתחיל תהליך הגאולה.

העולים אינם מסתפקים בעליה לארץ. הם מלאים בכיסופים לגאולה שלימה, כיסופים אותם היטיב לבטא בן אותו הדור, **ר' שלמה אלקבץ**, בשירו הגדול **'לכה דודי'**. [ומי יודע אילולא היינו נוהגים לשיר פיוט זה פעם בשבוע בלילי שבת אם היינו גם אנחנו זוכרים וזוכים לכיסופים אלה...] מתוך אותם

כיסופים צומחת ועולה **בצפת** של אותם הימים דרך חדשה בעבודת ה', דרכה של תורת הנסתר והקבלה. קמים גדולי המקובלים, אנשי הפנים של ישראל ובראשם **האר"י הקדוש**, מביטים לעומק ורואים שגדי להביא את הגאולה עלינו ללכת בדרך חדשה – דרך ה"**פרי**".

ה"**פרי**" מבטא את השלמות – את השיא אליו אנו שואפים. העץ יונק מהאדמה את כוחה ומימיה, מצמיח שורשים, ענפים ועלים ולבסוף – צומח ומבשיל את הפרי למאכל האדם. לפיכך, המילה "פרי" משמשת פעמים רבות כביטוי מושאל למושג השלמות, וכמו למשל: בספר הכוזרי [ג' ח']: **"כך יהיה לו יום השבת לפרי השבוע"**. על פי פירוש זה, מתבאר מאמר חז"ל: [מסכת סנהדרין צ"ח]. **"שבשעה ששתיתן ארץ-ישראל את פריה בעין יפה, אין לך קץ מגולה מזה"** – מפני שהפרי מבטא את השיא-השלמות-הקץ, וממילא פירות ארץ-ישראל הם המבטאים את בוא הגאולה, שהינה הגעתו של העולם לשלמותו.

אך זו רק חציה של התמונה. מבחינת האדם, הפרי הוא אכן סופו של תהליך, אבל העץ מבחינתו מניב את הפרי **כדי שיצפין בחובו את הזרע**, שיהווה התחלה לעץ חדש, להמשכיות. דרכו של הפרי היא גם דרך חיים אמיתית. ישנם אנשים שפועלים לפי המציאות המזדמנת בפניהם – פעם הם עושים כך ופעם אחרת. יוצרים דבר קטן ועוד דבר קטן, וכך מקדמים את העולם מעט. אולם, הרוצה להניע תהליכים גדולים, עליו ללכת בדרך אחרת – דרך ה"**פרי**". **עוד מראשית הדרך**, עליו לשרטט חזון ולשאוף אל ה"**פרי**" – אל הסוף והשלמות של התהליך. אם יראה הוא בעיני רוחו את ה"**פרי**" – ה"**פרי**" עצמו יצפון בתוכו את הגרעין – ההתחלה, התהליך כולו יונע קדימה, ולאט, לאט יימצאו הכוחות להשלים אותו על כל פרטיו.

"סוף מעשה, במחשבה תחילה". הסיום וההתחלה חד הם.

זו היתה דרכם של מקובלי צפת. המשבר הגדול של הגירוש הניע אותם לשאוף להבאת הגאולה, ולפיכך עסקו הם ברזי תורה, משום שידעו ש"סתרי תורה מביאים את הגאולה". תורת הקבלה עוסקת ברעונות העמוקים של שלמות העולם, ומהווה טעימה מתורתו של משיח. העיסוק ברעונות גדולים אלה מניע את אט אט את התהליך, שיוביל בסופו של דבר להגשים את אותם רעיונות.

כחלק מאותה דרך של שלימות וסוף המחוללים תהליך והתחלה, נולד בקרב בני אותו הדור מנהג אכילת הפירות בט"ו בשבט, כביטוי לרחשי לבם ושיטתם הרוחנית והמעשית. ידעו בני הדור שסימן הגאולה בפירות הארץ, שבשעה שנותנת הארץ פריה בעין יפה, אין לך קץ מגולה מזה. כי הפירות-השלמות הם גם הסימן המבשר את תחילתו של התהליך. ["טו"ב הארץ"]

"קומה אלוקים, שופטה הארץ, כי אתה תנחל בכל הגוים." [תהלים פ"ב 8]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של **כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם** בתוך שאר חולי ישראל, **ולשלומם של כל חיילי צה"ל**